

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

07 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Nadejda Toma,

Judecători – Anatolie Țurcan și Elena Cobzac,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2018, în cauza penală în privința lui

Craev Oleg xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13.05.2014 - 26.03.2015;

Instanță de apel: 14.04.2015 - 20.05.2015;

Instanță de recurs: 12.11.2015 - 16.02.2016;

Instanță de apel: 22.03.2016 - 09.06.2016;

Instanță de recurs: 11.05.2017 - 30.06.2017;

Instanță de apel: 23.10.2017 - 20.02.2018;

Instanță de recurs: 06.07.2018 - 07.11.2018.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 26 martie 2015, Craev Oleg a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunându-se încasarea de la Craev Oleg în beneficiul părții vătămate Botnari Sandel a sumei de 2 400 lei cu titlu de prejudiciu material.

2. Pentru a se pronunțat, prima instanță a constatat în fapt că, Craev Oleg, la 18 iulie 2013, ora 16.30, aflându-se la intersecția străzilor Ismail și București, mun. Chișinău, pe ascuns a sustras de la Botnari Sandel telefonul mobil de model „Huawei 201”, cauzându-i un prejudiciu material considerabil, în sumă de 2 400 lei.

3. Avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, sentința de condamnare se bazează doar pe declarațiile martorului Coțofană Stanislav, care a procurat de la inculpat

telefonul, fără a se ține cont de faptul că acesta nu a fost prezent la momentul când partea vătămată i-a transmis telefonul mobil inculpatului în contul unei datorii.

La fel, la baza sentinței au fost puse declarațiile părții vătămate, care nu a fost audiat în cadrul cercetării judecătorești, nefiind efectuată nici acțiunea de confruntare dintre partea vătămată și inculpat.

Astfel, probele administrate la materialele cauzei nu confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2015, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției date instanța de apel a indicat că, deși inculpatul nu își recunoaște vina în cele incriminate, vinovăția acestuia este dovedită prin probele cauzei, verificate cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, prima instanță corect încadrând acțiunile inculpatului în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal.

5. *Avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului*, în temeiul pct.5), 6), 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri.

5.1. *Inculpatul Craev Oleg*, a contestat cu recursuri ordinare (2 recursuri) hotărârile pronunțate, solicitând casarea acestora, invocând că nu a săvârșit infracțiunea incriminată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 16 februarie 2016, au fost admise recursurile, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției sale, instanța de recurs a indicat că, la examinarea apelului, instanța pronunțând decizia de condamnare a inculpatului, nu a întreprins careva măsuri în vederea asigurării prezentei lui Botnari Sandel în ședința de judecată, examinând cauza într-o singură ședință.

La fel, a fost respins demersul apărării privind audierea martorului Furtună Gabriel, care putea confirma că partea vătămată a transmis inculpatului telefonul mobil în contul unei datorii.

Deci, instanța de apel nu a combătut versiunea inculpatului privind transmiterea benevolă de către partea vătămată a telefonului mobil în contul unei datorii și nu a clarificat în ce circumstanțe și împrejurări telefonul de model „Huawei 201” a ajuns la Craev Oleg.

Mai mult, a fost încălcat și principiul contradictorialității și egalității armelor, inculpatul și avocatul, ca părți în proces, fiind lipsite de posibilitatea de a se apăra prin declarațiile martorului, care în viziunea lor, au o importanță decisivă pentru justa soluționare a cauzei penale.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2016, a fost admis, din alte motive, apelul, casată sentința, în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, prin care lui Craev Oleg, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.34 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a concluzionat că, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate s-a dovedit prin declarațiile părții

vătămate Botnari Sandel, date în cadrul urmăririi penale, care a confirmat faptul că telefonul i-a fost sustras de către inculpat și nu l-a transmis acestuia benevol, considerând aceste declarații veridice.

La fel, instanța de apel a menționat că, vinovăția inculpatului se dovedește și prin faptul că la urmărirea penală acesta a recunoscut fapta și nu a comunicat despre existența altor relații cu partea vătămată, inclusiv de faptul că ultimul i-a transmis bunul în contul compensării costului unor lucruri personale.

La fel, instanța de apel a menționat că, la etapa cererilor și demersurilor în prima instanță, partea apărării nu a solicitat audierea martorului Furtună Gabriel, deși astfel de cerere a fost formulată la judecarea apelului de alt complet de judecată la judecarea anterioară a apelului, instanța nu putea din oficiu a cita acest martor, or, astfel de demers nu a fost formulat.

Totodată, instanța de apel a indicat că în cursul urmăririi penale s-au constatat încălcări ale dreptului inculpatului, organul de urmărire penală nu a întreprins măsuri de a petrece confruntarea dintre inculpat și partea vătămată, de a identifica martorii, inclusiv a prietenului care l-a îndrumat pe Botnari Sandel de a se adresa la poliție pe faptul furtului, circumstanțe care ar fi dat posibilitate de a proba pozițiile părților, astfel, conducându-se de prevederile art.385 Cod de procedură penală, instanța de apel s-a expus în vederea reducerii pedepsei pentru aceste încălcări.

8. Avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului, în temeiul pct.5), 6), 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

9. Asupra recursului a prezentat referință procurorul, care s-a expus pentru respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece criticile recurentului nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate ca fiind ilegale.

10. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 30 iunie 2017, a fost admis recursul, casată total decizia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției sale, instanța de recurs a indicat că, instanța de apel a omis prevederile art.436 alin.(2) Cod de procedură penală și, fără a ține cont de indicațiile instanței de recurs, repetat a examinat cauza fără a audia partea vătămată Botnari Sandel și martorul Furtună Gabriel, cu toate că în materialele cauzei este cererea avocatului Pisarenco Constantin, prin care a solicitat acceptarea și audierea lui Furtună Gabriel în calitate de martor (f.d.19 vol. II).

Astfel, prin neadmiterea demersului părții apărării privind audierea martorului Furtună Gabriel, a fost încălcat principiul contradictorialității și egalității armelor, inculpatul și avocatul ca părți în proces, fiind lipsite de posibilitatea de a se apăra prin declarațiile martorului care, în viziunea lor, au o importanță decisivă pentru justa soluționare a cauzei penale.

La fel, instanța de apel și-a bazat concluziile privind vinovăția inculpatului pe declarațiile părții vătămate Botnari Sandel din 19.07.2013 de la fila dosarului 6 volumul I, fără a reține că la depunerea acestora lipsește mențiunea că este preîntâmpinat de răspundere penală în corespundere cu legislația în vigoare, dânsul nefiind audiat în prima instanță și nici în instanța de apel, iar la urmărirea penală

între acesta și inculpat nu a fost efectuată confruntarea. Totodată, instanța a reținut și declarațiile inculpatului date în prima instanță, pe care nu le-a cercetat și consemnat în procesul-verbal.

Astfel, instanța de apel și-a bazat concluziile de vinovăție a inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, exclusiv pe analiza probelor administrate de prima instanță, care de fapt au fost contestate în apel de către apărător, inculpatul nerecunoscând vina.

Concomitent, instanța de recurs a constatat că descriptivul deciziei instanța de apel nu coroborează cu dispozitivul acesteia.

11. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2018, a fost admis apelul, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Craev Oleg a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii

Totodată, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acțiunii civile.

Pentru a se pronunța, instanța de apel a stabilit că, probele prezentate în sprijinul învinuirii nu constituie o bază probatorie pentru condamnarea inculpatului Craev Oleg.

Inculpatul pe tot parcursul procesului penal a respins învinuirea, susținând constant că nu a comis fapta incriminată prin rechizitoriu.

La baza învinuirii inculpatului au fost puse, în principal, declarațiile părții vătămate Botnari Sandel și ale martorului Coțofană Stanislav care, în opinia părții acuzării, demonstrează cu certitudine comiterea furtului telefonului mobil, însă în ședința de judecată în primă instanță nu a fost asigurată participarea părții vătămate întru audierea nemijlocită, fiind audiat doar martorul Coțofană Stanislav, care indică la inculpat ca persoana care i-a vândut telefonul.

Totodată, prima instanță și-a întemeiat soluția de condamnare în baza declarațiilor părții vătămate prezentate organului de urmărire penală, precum și în baza declarațiilor martorului Coțofană Stanislav, procesului-verbal de ridicare din 29 iulie 2013 (f.d.19 vol. I) și procesului-verbal de examinare a obiectului din 29 iulie 2013 (f.d.20-22 vol. I).

Conform procesului-verbal al ședinței de judecată au fost date citire declarațiile părții vătămate, însă prima instanță, în cuprinsul sentinței, nu s-a referit la acestea, adică nu le-a supus analizei juridice, chiar dacă partea apărării a insistat la relevanța acestora, sub aspectul nevinovăției inculpatului.

Declarațiile martorului Coțofană Stanislav, procesul-verbal de ridicare din 29 iulie 2013 și procesul-verbal de examinare a obiectului din 29 iulie 2013 - probe admisibile prezentate în sprijinul învinuirii, sunt adiacente și indirecte în raport cu declarațiile inculpatului, astfel încât din conținutul lor nu rezultă date informative clare și precise cu privire la circumstanțele săvârșirea infracțiunii imputate inculpatului.

În ședința de judecată în instanța de apel, la fel, nu a fost asigurată participarea părții vătămate întru audierea nemijlocită.

Totodată, organul de urmărire penală a ezitat desfășurarea confruntării dintre inculpat și partea vătămată, deși, potrivit legii, se impunea în cazul în care declarațiile lor sunt contradictorii.

În acest context, instanța de apel a stabilit că există dubii în probarea învinuirii susținute de procuror, care nu pot fi înlăturate în ședința de judecată și care conform prevederilor art.8 alin.(3) Cod de procedură penală, urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

La fel, instanța de apel a indicat că, prin ansamblul de probe cercetate de prima instanță, verificate și apreciate de instanța de apel, nu se confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, motiv pentru care, se impune achitarea acestuia de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Or, procedând în asemenea situație, la condamnarea inculpatului, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.101, 384 alin.(3), (4), 389 alin.(1) pct.3), 394 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, precum și nu a ținut seama de recomandările oferite prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.5 din 19.06.2006 „Privind sentința judecătorească”.

Altfel spus, prima instanță a stabilit o situație de fapt inexactă și o situație de drept incorectă, ca urmare a aprecierii greșite a probelor administrate, motiv pentru care sentința atacată este lovită de nulitate absolută.

Totodată, ținând cont de faptul că a fost dispusă achitarea inculpatului, instanța de apel a indicat că nu se pronunță asupra acțiunii civile.

12. Procurorul, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Craev Oleg să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.34 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, vinovăția inculpatului Craev Oleg în săvârșirea infracțiunii incriminate se confirmă prin declarațiile martorului Coțofană Stanislav, procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii din 19 iulie 2013 (f.d.5 vol. I) declarațiile lui Botnari Sandel depuse către IP Centru din 19 iulie 2013 (f.d.6 vol. I), procesul-verbal de ridicare din 29 iulie 2013 (f.d.19 vol. I) și procesul-verbal de examinare a obiectului din 29 iulie 2013 (f.d.20-22 vol. I).

Totodată, partea vătămată Botnari Sandel în cadrul ședinței de judecată, nu s-a prezentat cu toate că a fost înștiințat în mod legal, la fel potrivit ordonanței procurorului în Procuratura Centru din 05 decembrie 2014, cât și încheierii Judecătoriei Centru din 24 decembrie 2014, a fost supus aducerii silite, care însă nu au fost executate din motivul lipsei părții vătămate la domiciliu.

Potrivit declarațiilor lui Craev Oleg date în calitate de bănuit și învinuit, acesta a recunoscut că, la momentul când partea vătămată, care era în stare de ebrietate a adormit, el a hotărât să-i i-a telefonul, deoarece mama acestuia îi datora bani și când Botnari Sandel l-a întrebat unde este telefonul, i-a răspuns că nu cunoaște. Iar în cadrul primei instanțe, inculpatul nu și-a recunoscut vina, prin urmare, instanța a apreciat această metodă ca fiind una de apărare și dreptul inculpatului de a nu se auto incrimina.

Acuzarea opinează că, prima instanță și-a motivat pe deplin soluția, sentința urmând a fi menținută în partea ce ține de calificarea faptei.

Totodată, procurorul consideră că, sentința primei instanțe, în partea stabilirii pedepsei nu poate fi menținută deoarece prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2016, a fost admis din alte motive apelul declarat de avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului, casată sentința, în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, prin care lui Craev Oleg, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.34 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, decizie care nu a fost contestată în sensul agravării, iar în propriul recurs nu poate fi agravată situația inculpatului, prin urmare, ținând cont de limitele rejudecării cauzei, pedeapsa solicitată de partea acuzării este de 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

13. Asupra recursului declarat de procuror a prezentat referință avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului, care s-a pronunțat pentru respingerea acestuia ca inadmisibil.

14. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului, se constată că recurentul invocă drept temei de declarare a acestuia prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, criticând hotărârea instanței de apel privind aprecierea necorespunzătoare a probelor cercetate care în opinia acestuia demonstrează indubitabil vinovăția lui Craev Oleg în cele incriminate

Însă, acest temei pentru declararea recursului ordinar nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului înaintat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Instanța de recurs menționează că, la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, or aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, Colegiul nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci

verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea soluției de achitare adoptată în privința lui Craev Oleg.

Instanța de recurs reiterează că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării cauzei în recurs.

Or, pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Mai mult, raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal lărgit specifică că instanța de apel corect a ajuns la concluzia de achitare a inculpatului și just a apreciat probele administrate în cauză.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal subsidiar verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelul declarat, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de casarea a sentinței de condamnare cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a lui Craev Oleg de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În atare circumstanțe, nu pot fi considerate admisibile argumentele procurorului privitor la faptul că din probele cercetate de instanțele de fond se dovedește indubitabil vinovăția lui Craev Oleg de săvârșirea infracțiunii imputate, odată ce acesta nu susține învinuirea incriminată prin rechizitoriu.

Or, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Pe de altă parte, urmează a se consemna că procurorul, în virtutea atribuțiilor sale funcționale stipulate în art. art.5-6 a Legii nr.3 din 25 februarie 2016 „Cu privire la Procuratură”, reprezentând învinuirea în instanța de judecată, are un rol activ de a contribui la aflarea adevărului în cadrul procesului penal, precum și cele expres prevăzute în Codul de procedură penală la art. 53, din care deducem că elementele procesului de tip advers indică la faptul că procurorul, în calitatea sa de titular al acțiunii penale, trebuie să dovedească dincolo de orice îndoială rezonabilă acuzarea, fapta și vinovăția la care face referire prin actul de sesizare, întrucât instanța, la rândul ei, nu are sarcina probei, aceasta din urmă revenindu-i procurorului.

În același context, amintim că, în conformitate cu art.19 alin.(3) coroborat cu art.254 alin.(1) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele,

completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțului, învinutului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuază sau agravează răspunderea.

În cauza deferită judecării instanța de recurs constată că procurorul nu a îndeplinit exact aceste atribuții funcționale și nu a prezentat probe suficiente care ar contribui la aflarea adevărului.

Astfel, Colegiul penal consideră oportun de a consemna că, instanța de apel a făcut o analiză minuțioasă a tuturor probelor administrate pe parcursul procesului penal, ajungând la concluzia corectă că acestea nu dovedesc vinovăția inculpatului în cele incriminate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârile CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei din 21 ianuarie 1999 și Helle c. Finlandei din 19 decembrie 1997).

În legea procesuală penală, prezumția de nevinovăție este înscrisă între regulile de bază ale procesului penal, în art.8 statuându-se că persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atât timp cât vinovăția sa nu îi va fi dovedită în modul prevăzut de lege, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă.

Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

Astfel, având în vedere că, la formularea concluziei despre vinovăția lui Craev Oleg, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției pe baza unor probe sigure, certe și întrucât în cauză probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesigurante în privința vinovăției inculpatului, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia orice îndoială este apreciată în favoarea acestuia.

Regula in dubio pro reo presupune că, chiar dacă în speță au fost administrate probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu nu există, și totuși îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție și ca urmare inculpatul trebuie achitat.

Subsidiar, instanța de recurs consideră relevant de a face remarcă despre faptul că reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat de procuror, se constată că acesta este unul pur formal, întrucât titularul face trimitere în cererea sa preponderent la chestiunea de apreciere a probelor, ceea ce nu constituie obiect de

cercetare și verificare la etapa judecării cauzei penale în procedura de recurs, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond, despre care fapt procurorul cunoaște.

Pentru toate considerentele ce preced, Colegiul penal subliniază că soluția instanței de apel privitor la achitarea lui Craev Oleg de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, este corectă.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și motivată, mai mult, instanța de apel a apreciat just probatoriul administrat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția, iar critiquele din recursul declarat de partea acuzării, sunt vădit neîntemeiate.

În consecință, Colegiul lărgit statuează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.art.414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală, astfel că nu există careva temeiuri pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de procuror, acesta fiind vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol, în raport cu motivele invocate, este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

15. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2018, în cauza penală în privința lui *Craev Oleg xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 decembrie 2018.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac